

Tot el dia per endavant. Els horaris estan ja quasi tots marcats. Anirem encaixant salutacions, somriures, hola, quin temps més estrany, bona tarda, què fareu el proper cap de setmana, bona nit...
Com quasi sempre, quan surti al carrer resaré un "Prenostre". Una rutina? L'ensenyament de l'àvia? Les restes d'altres temps? Què sé jo!!, i a pesar de tot em conforta.

Mentre vaig a la feina (encara tinc feina) m'assalta una idea lluminosa: no podria avui ser un regal per a una altra persona?

No es tracta de regalar res, ni de donar una almoina o potser de parar-me un moment quan el guitarrista de la parada de metro - si avui hi és- entoni aquelles cançons dels anys 90. Alguns cops m'he parat i he escoltat una mica, mentre tothom passa com si sentís ploure. En canvi ell sí que ens regala un ritme i una veu: la seva.

A mig matí hem sortit al carrer a fumar una cigarreta. Val a dir que per a alguns dels que sortim són les úniques cigarretes que fem. No és que ens agradi fumar, ens agrada sortir al carrer a mig matí. Estem una estona a la porta i veiem passar la gent. Alguns ens miren i deuen pensar: pobres, encara pendants del tabac!! No, perdoni, senyora, el que volem és sortir tres minuts i poder veure-la a Vostè.

Voldria ser un regal per a algú. He plegat i no vull tornar a casa. M'he assegut a un banc de la Plaça del Mercat, esperant... Esperant què? Esperant qui? Espero poder-me regalar si hi ha algú que ho espera.

Una estona callats. Després em mira i em pregunta: quina hora és? Li dic l'hora i continua el silenci fins que ara sóc jo qui li dic: perdoni, que té molta pressa? A partir d'aquell moment tot comença a canviar. Em va interessant el que explica, ara el miro a la cara, em pregunta sobre la meua edat, però no l'hi dic, parla que parla... coses de la vida, normal, atur, records de fa anys... Ha passat molta estona. També jo li he explicat algunes coses, no masses, fins que ell em diu: el meu nom és Francesc, de petit em deien Francis, però de jove i per als amics era el Paco.

Ja fa una estona que he rentat els plats i he començat a llegir el diari. Sóc un ésser bastant vulgar, dels que fumen a la porta del treball, dels que es paren a vegades per escoltar un guitarrista de la parada de metro o dels que seuen al banc de la plaça. Avui tenia ganes d'esdevenir un regal per a algú. No crec que ho hagi aconseguit.

Em pregunto:

On deu ser ara el Francesc? Quina vida, la del Francis?

I del Paco, què en resta per als amics?

Estic una mica descentrat. Potser em feia falta. Segurament és ell qui ha estat un regal per a mi. M'agradaria tornar-lo a veure.

Jesús Renau sj.